

На опредѣленно-то время, Прасковія много рано въ лѣсъ-атъ отиде Богу да ся помоли дерзность да ѿ даде, и нужно-то красорѣчіе да изрази, и родители-те си да склонни: возвратися послѣ у дома си и рѣшилася бѣше да говори на оногова, кого-то отъ двама-та първо ще посрещне; и понеже она ся надѣваше майка ѿ полесно да ся склонни, желаяше нея по напредъ да посрещне; но домъ-атъ, като приближи, видѣ баща си който предъ врата-та сѣдналъ бѣше и който пушеше табакъ. Она съ дерзновеніе го приближи, начна намѣреніе-то си да изложи, и поиска съ всичка-та жаркость, коя-то ти имаше, дозволеніе-то за да иде въ Петербургъ. Като она пристана да говори, баща ѿ, който съ голема важность слушалъ я бѣше безъ никакъ да ѿпресѣче дума-та, хвана я отъ рука-та, и, като влѣзе наедно съ нея въ стая-та, гдѣ-то майка-та слагаше ястіе-то: “ Жено моя, извика онъ, добра новина! мы намѣрихмѣ силнаго одного защитителя! Ето наша-та дщеря коя-то тосъ часъ иска за въ Петербургъ да трагне, и она сама да ся наеме на Императора за насъ да говори „ Лопуловъ смѣшно послѣ приказа всещото Прасковія му рекла бѣше. “ Она по до-